

D. Julio Fernández González

E-mail: matarpormatarnon@yahoo.es

Expediente: F.7.Q/15/15

Santiago de Compostela, 16 de marzo de 2015

Estimado Sr.:

Como consideración previa, debemos indicarlle que de presentar o recurso de alzada anunciado no seu escrito ante a administración autonómica competente, de transcorrer o prazo de tres meses para resolver e notificarlle a súa decisión (artigo 115.2 da Lei 30/1992, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común), pode solicitar a nosa intervención ao abeiro do artigo 20 da Lei autonómica 6/1984, reguladora da institución do Valedor do Pobo.

E no que se refire a súa reclamación, con esta data remitimos a Consellería de Medio Ambiente, Territorio e Infraestruturas o escrito e recomendación que se reproduce:

“Acusamos recibo do seu escrito do 16 de febreiro (registro de saída nº 14510 / RX 190086), en relación co expediente de queixa referenciado, iniciado nesta Institución a instancias de D. Julio Fernández González.

A cuestión formal que formula esta queixa de 16 de febreiro, é a práctica da caza en vías de comunicación asfaltadas, que a nova Lei 13/2013, de caza de Galicia, permite en contraste coa anterior lei que a limitaba a sendeiros pouco frecuentados e sempre que as condicións de seguridade o permitiran.

Na súa tramitación tivéronse en conta os seguintes:

ANTECEDENTES

1. Admisión a trámite da queixa. Coa data do 23 de xaneiro foi admitida a queixa presentada polo Sr. Fernández González, indicando que a nova Lei permite “disparar, portar armas cargadas e cazar en estradas asfaltadas. Que está permitido cazar en calquera estrada asfaltada cando non este sinalizada como nacional, provincial, ou local, supoñendo un grave risco para a vida dos residentes en numerosos pobos de Galicia, que utilizan estas estradas para saír ou chegar aos seus domicilios”.

2. Requirimento e recepción de información. No cumprimento da resolución de admisión a trámite do citado expediente de queixa, esta Institución promoveu unha investigación sumaria e informal, ante a consellería de Medio Ambiente, Territorio e Infraestruturas, coa finalidade de esclarecer os feitos consignados no seu escrito de reclamación.

Como froito desta intervención, a Secretaría Xeral Técnica da consellería, con data de 16 de febreiro, achéganos o informe elaborado pola Subdirección Xeral de Biodiversidade e Recursos Cinexéticos e Piscícolas, sobre o exercicio da caza en vías de comunicación.

Nun dos seus apartados infórmase o seguinte:

“En relación co manifestado por don Julio Fernández González, sobre o risco para a vida das persoas que utilizan asiduamente determinadas estradas para chegar aos seus domicilios, considérase o seguinte:

Que con independencia da consideración ou non dunha determinada vía pública como zona de seguridade, de acordo co establecido no artigo 63 da Lei de caza de Galicia todo cazador/a que se atope a menos de 50 metros de persoas alleas á cazaría, debe descargar a súa arma.

Polo tanto, na situación descrita na queixa, a presenza dunha persoa nunha estrada que non sexa considerada como zona de seguridade implicaría que calquera cazador que estivese nesa zona debería descargar a súa arma cando a outra persoa diste unha distancia inferior a 50 metros, distancia que coincide cos límites establecidos na propia Lei, (artigo 42.2.a), para determinar a superficie afectada pola zona de seguridade no caso de calquera vía pública.”

ANALISE

1. O exercicio da caza e a protección e seguridade de persoas non cazadoras.

A necesidade de compatibilizar ambos dereitos está presente na Lei 13/2013, en cuxa exposición de motivos (apartado 7), avógase nesta lei polo exercicio dunha caza mas responsable, mais sustentable e mais ética. Especial empeño pon a lei en que a caza se realice en condicións de máxima seguridade para as persoas e os bens. A exigencia de boas prácticas na caza, que aseguren unha caza sen sobressaltos, pasa de ser unha simple recomendación a se converter nunha exigencia formal de lei.

Refórmase o réxime aplicable ás zonas de seguridade e faise un esforzo para facelo máis claro e rigoroso para todos.

Defínese e confórmase a figura do/da cazador/a, como elemento básico na regulación de caza, e establécense os seus deberes, que afondan no designio do exercicio responsable da caza.

2. Medidas de seguridade para o exercicio da caza.

A invocación que fai a citada exposición de motivos, lévanos a reproducir o disposto no artigo 42, apartados 1 e 2 nos seguintes termos:

No apartado 1 defínese as zonas de seguridade no xeito seguinte:

“son zonas de seguridade aquelas areas en que deban adoptarse medidas precautorias especiais, con obxecto de garantir a integridade física e a axeitada protección das persoas e dos bens.”

E no apartado 2, letra a), considéranse como zonas de seguridade as vías públicas, entendéndose como tales, para os efectos desta lei, as vías férreas, as autoestradas, as autovías, as vías para automóviles e as estradas convencionais que se encontren debidamente sinalizadas como tales, sexan de titularidade estatal, autonómica ou local, así como as súas marxes e zonas de servidume das vías públicas e das vías férreas, ampliadas nunha franxa de 50 metros de largura a ambos os lados do eixe da vía e, se estiveren pechadas, a 50 metros do peche.

Con baseamento nos citados preceptos, o reclamante subliña que o criterio interpretativo da norma, para poder cazar nunha estrada local ou secundaria, é que estea asfaltada feito habilitante que non garante a vida e a integridade das persoas non cazadoras e lesiona o dereito de libre circulación dos vehículos e dos veciños ou persoas, que transiten polas vías de titularidade local ou secundarias. Ademais esta situación agrávase coa presenza de cans en terreos que non son cinexéticos.

O devandito criterio interpretativo entendemos que debe modularse, xa que, atendendo á redacción do devandito artigo 42.2, letra a), o criterio principal establecido para considerar una vía pública, como zona de seguridade a efectos cinexéticos, non é a titularidade da vía , nin que sexa ou non asfaltada, senón que, para que unha determinada vía sexa considerada como zona de seguridade, resulta necesaria a presenza dunha axeitada sinalización.

Tamén hai que ter en conta que no artigo 63.2 da citada Lei establécese unha garantía xeral (independentemente da vía e da súa sinalización) que obriga aos cazadores a descargar as súas armas cando se atopen e menos de 50 metros de persoas alleas á cazaría.

CONCLUSIÓN

Á vista do exposto, esta Institución, no exercicio da función atribuída no artigo 32.2 da lei autonómica 6/1984, formula á administración cinexética a seguinte RECOMENDACIÓN:

Debe desenvolverse pola vía normativa que estime procedente, o criterio interpretativo principal para considerar unha vía pública como zona de seguridade a efectos cinexéticos.

Asemade, semella oportuno impulsar o procedemento de declaración dun terreo como non cinexético para os efectos establecidos no artigo 37 da lei 13/2013, de caza de Galicia.”

Dado que no prazo dun mes o órgano citado ten que remitirnos a preceptiva resposta á resolución, en cumprimento do disposto no artigo 32.2 da Lei do Valedor do Pobo, tan pronto como recibamos a correspondente comunicación poñerémonos de novo en contacto con vostede, dándolle conta das nosas actuacións e, a ser posible, da solución do seu problema.

Agradézolle a confianza que nos demostra e saúdoo atentamente.

José Julio Fernández Rodríguez
Valedor do Pobo (en funcións)